

Naučná stezka zámecký park

Proměny parkových úprav

Ing. Martin Kříž, 2012

Městys Kolíneček

Z historie parku

První parky vznikaly při zámcích v 16. století rozšířením ohrazené zahrady. Od druhé poloviny 17. století byl zakládán větší francouzské parky s pravidelným půdorysem a různými ornamenty. Na přelomu 17. a 18. století přišel do módy tzv. anglický park, který charakterizuje umělá přirozenost a druhová pestrost rostlin. V období romantismu byly parky doplňovány např. umělými ruinami, čínskými pavilónky či můstky.

Kolíneček zámecký park byl založen v první polovině 19. století. V roce 1815 získal zdejší panství hrabě Karel Pötting. Za něho bylo staré panské sídlo přeměněno na empírový zámek a také položil i základ parku. Podoba parku zachycuje mapa stabilního katastru z roku 1837). V roce 1838 koupil panství se zámek hrabě Ludvík Taaffe, který Kolíneček připojil k sousednímu nalžovskému panství. Taaffe park rozšířil a upravil v duchu romantismu. Vzhled parku počal upadat po roce 1920, kdy zámek dr. Jindřich Taaffe prodal obci. Ta pak do jeho budovy umístila měšťanskou školu. Zámek byl postupně upravován pro potřeby školy a stejně tak zámecký park doznal řady necitlivých změn - zejména jeho spodní část, kde vzniklo sportoviště TJ Sokol. Ohradní zeď nebyla udržována a postupně se rozpadla, za druhé světové války byly rozebrány a spáleny dřevěné altány a lávky, mnoho stromů bylo pokáceno a v další části hasiči postavili taneční parket s kioskem, přístřeškem pro kapelu a kuželníkem.

Kolíneček se zámek a parkem na mapě třetího vojenského mapování z let 1877 - 1880. Na mapě je dobře vidět rozsah parku, jeho cestní síť a dnes zcela zaniklá část na druhém břehu Kalného potoka.

© 1st (2nd) Military Survey, Section No. xy, Austrian State Archive/Military Archive, Vienna
© Laborator geoinformatiky Univerzita J. E. Purkyně - <http://www.geolab.cz>
© Ministerstvo životního prostředí ČR - <http://www.env.cz>

Pohled na Kolíneček s parkem a vrchem Vidhošť v pozadí. Foto: Jan Vích.

Kolíneček se zámek a hospodářským dvorem (v kruhu) na mapě prvního vojenského mapování z let 1764 - 1768. Tehdy ještě zámecký park neexistoval.

© 1st (2nd) Military Survey, Section No. xy, Austrian State Archive/Military Archive, Vienna
© Laborator geoinformatiky Univerzita J. E. Purkyně - <http://www.geolab.cz>
© Ministerstvo životního prostředí ČR - <http://www.env.cz>

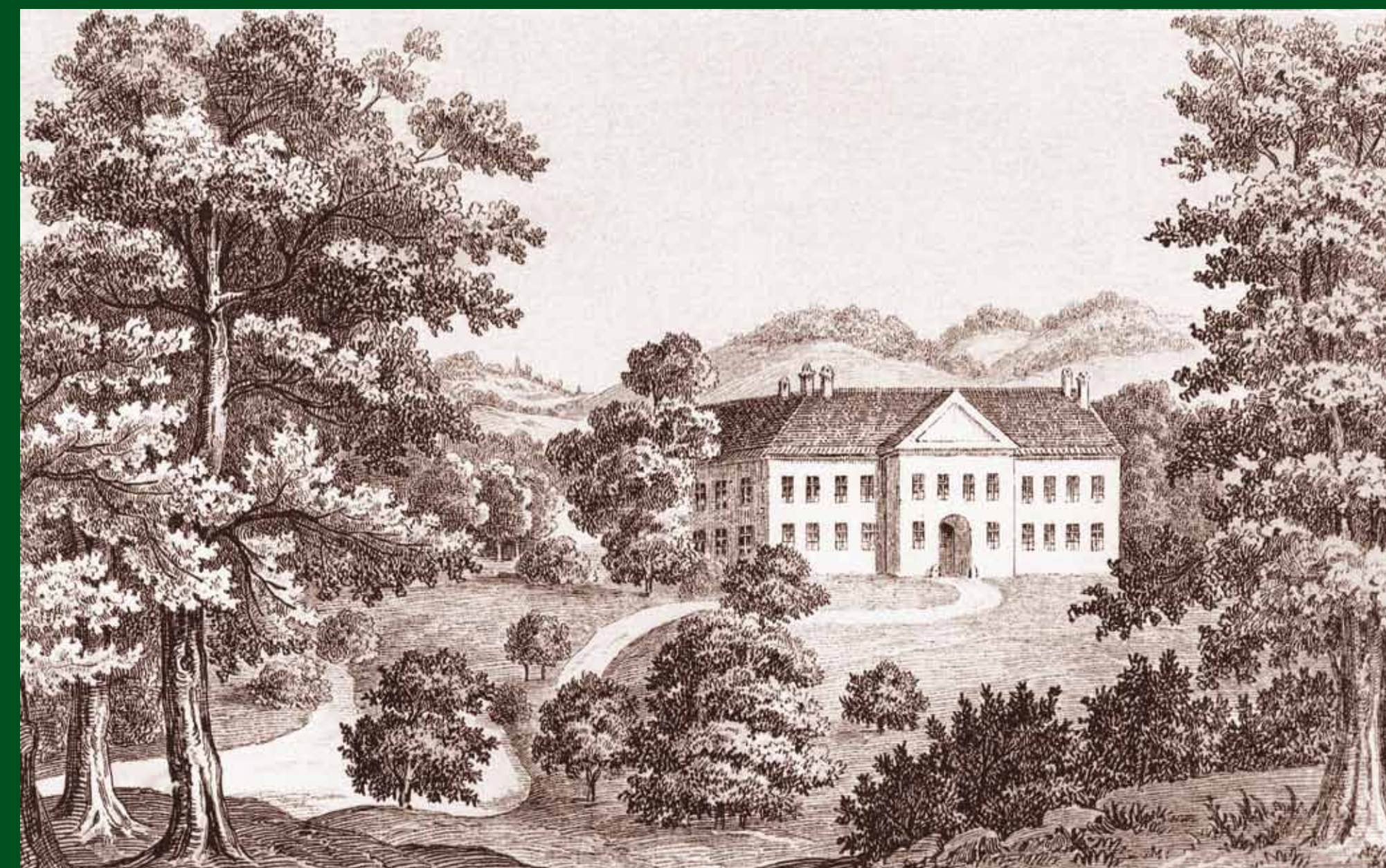
Jak park vypadal v 19. století?

Území parku bylo obeháno kamennou zdí neznámé výšky a to včetně prostoru před průčelím zámku, kde byla zelinářská zahrada. Vstup byl řešen branou při zámku, jejíž kamenné sloupy se dochovaly dodnes. Park byl rozdělen na dvě části tokem Kalného potoka, v jehož záhybu byl ostrůvek s dřevěným odpočívadlem. Se zámeckou budovou a parkem sousedily z jedné strany hospodářské budovy - zejména lihovar a pivovar, kde se pod zahradou, která na jejich objekty navazuje, zachovaly rozsáhle pivovarské sklepy. Součástí parku byla také obora pro daňky.

Druhá část parku byla založena ve svahu, kde se zachovala část někdejší cestní sítě a torzo původní výsadby dřevin. Zhruba uprostřed této části byl ve svahu udělán umělý násep zpevněný kameny, na kterém stál dřevěný altán. Dnes je na něm lavička. Lavičky byly v parku i v 19. století - ty původní byly vytvořeny z březového dřeva. V rohu parku, směrem k židovskému hřbitovu, se vypíná mohutné skalisko. To bylo zřejmě vždy odlesněno, aby dominovalo parku a umocňovalo dojem romantické scenerie. Pod ním se nachází dvě studánky. O nich se dočtete více na stanovišti číslo 4. Park přirozeně navazoval na les, takže porosty měly v jeho horní části lesní charakter.

Revitalizace v letech 2011 - 2012

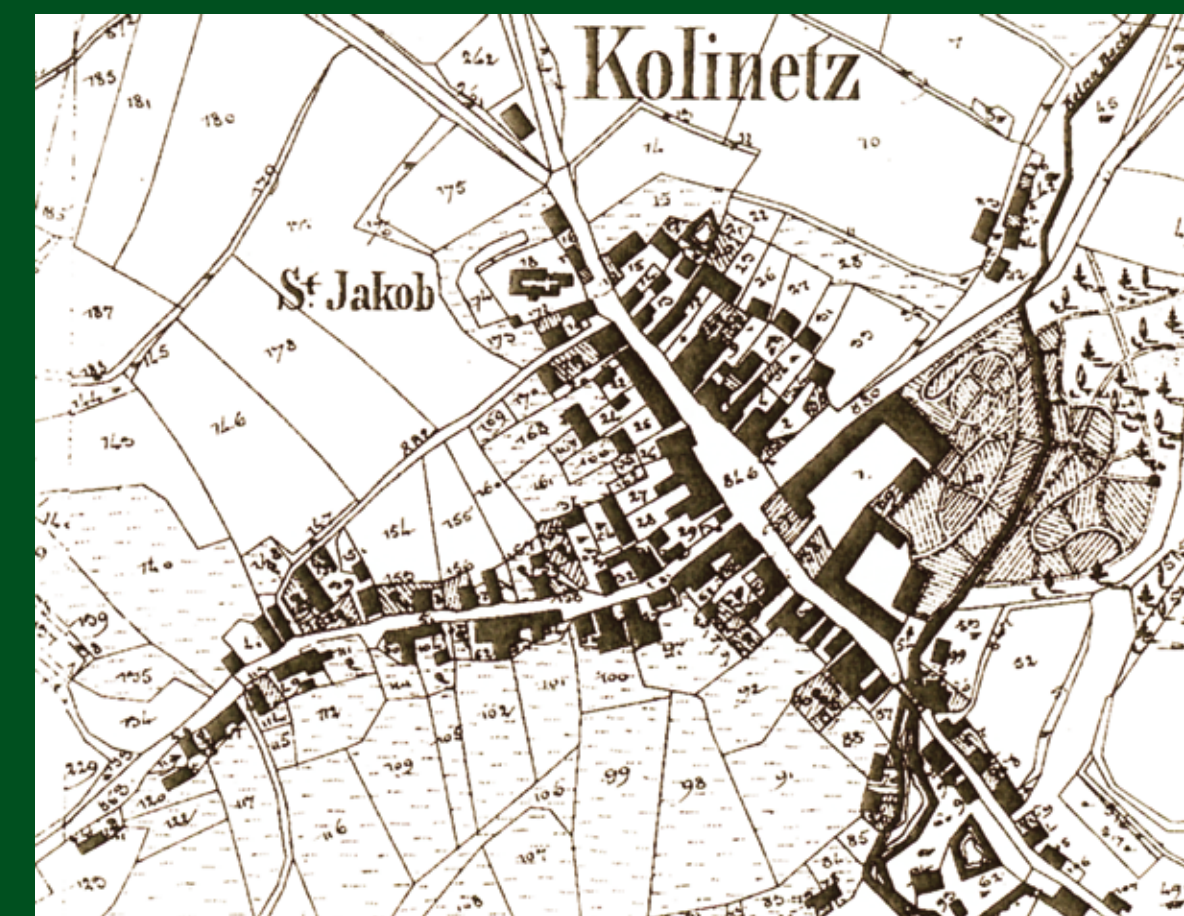
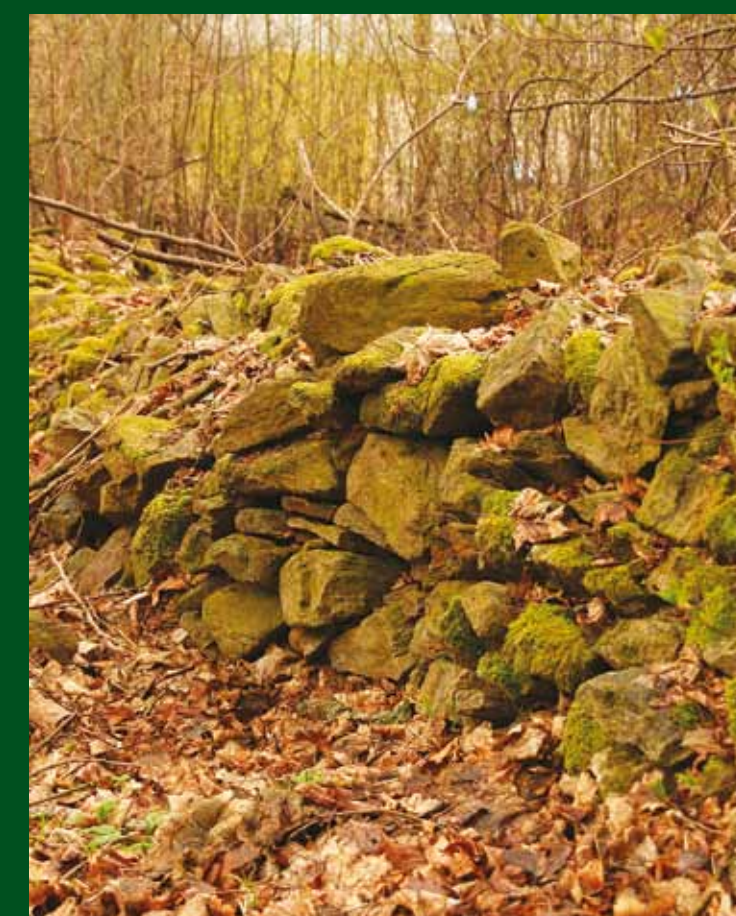
Městys Kolíneček v roce 2011 uspěl v rámci 6. výzvy Místní akční skupiny Pošumaví, z. s. p. o., se svým projektem s názvem „Stálá expozice k dějinám Kolínce a okolí a naučná stezka v parku“, který byl vybrán k podpoře z Programu rozvoje venkova, opatření IV. 1. 2. Zároveň městys připravil projekt na revitalizaci parku, který byl podpořen ze Státního fondu životního prostředí - z Operačního programu Životní prostředí. Revitalizaci provedla společnost Baobab - péče o zeleň s. r. o.

Kolíneček zámek na romantické rytině z první poloviny 19. století.

Detail sloupů brány vedoucí do parku. Parkové úpravy krátce po revitalizaci. Kalný potok.

Zbytek rozpadlé ohradní zdi parku. Podoba parku za Pöttingů - mapa stabilního katastru (1837).

Evropský zemědělský fond pro rozvoj venkova: Evropa investuje do venkovských oblastí

Realizace naučné stezky, text a foto: Martin Kříž.

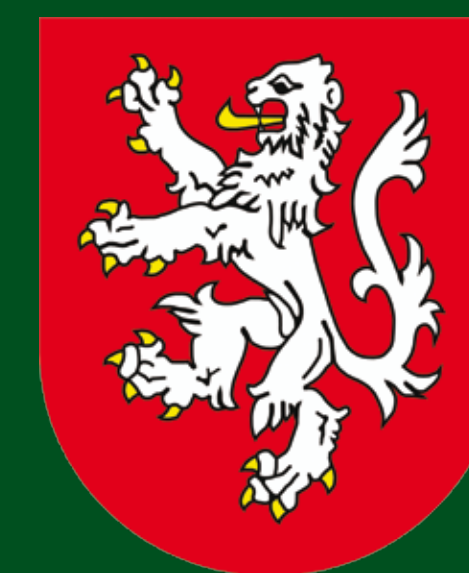
OPERAČNÍ PROGRAM
ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

EVROPSKÁ UNIE
Fond soudržnosti
Evropský fond pro regionální rozvoj

Pro vodu,
vzduch a přírodu

Co žije v parku a přilehlém lese?

Lesní porosty jsou domovem mnoha druhů rostlin a živočichů. Při troše pozornosti a štěstí zde můžete pozorovat některé druhy volně žijících savců, ptáků a obojživelníků. Chcete-li je skutečně vidět, chovejte se naprosto tiše a přibližujte se k nim pokud možno proti větru. Nikdy se nedotýkejte mláďat, která případně objevíte, jejich matka není daleko a přijde si pro ně. Ucítí-li na mláděti lidský pach, zpravidla je odvrhne a víc se o ně nestará.

V okolí Kolínce je k vidění druhově rozmanitá škála živočichů, ačkoliv druhové i početní stavy v posledních dvaceti letech zaznamenávají jejich pokles. Z bezobratlých zde žijí cvrček, kratochvílka, saranče, pošvatka, jepice, vážka, rusec, srpice, řada zástupců blanokřídlých – včely, mravenci, žlabatka, pilořítka a motýlů – bělásci, okáči, modrásci, soumráčníci, otakárci... Z obojživelníků byl zaznamenán výskyt ropuchy zelené, skokana hnědého (studánka Filipinka) a v širším okolí vzácné blatnice skvrnitá a čolka obecného. Plazy zastupuje slepýš křehký, užovka obecná, plachá zmije obecná a ještěrka živorodá.

Návštěvník může zaslechnout tesání strakapouda prostředního a velkého nebo hlasité přelétnutí holuba hřivnáče a ve večerních hodinách volání kalouse ušatého. Dalšími zástupci ptačí říše jsou dosud hojně káně, poštolka, kos, sojka, straka, kavka, vrána, kulík, pěnkava, drozd, červenka, hrdlička, kukačka, čáp bílý, volavka popelavá, méně již puščík obecný, sova pálená, sýček obecný a čejka chocholatá.

Kalous ušatý.

Veverka obecná.

Z hlodavců se v okolí hojně vyskytují hraboš polní, myška drobná, myšice křovinná a lesní, stále vzácněji plch zahradní. Pozorována byla veverka obecná a králík divoký. Sporadicky se zde objevuje kuna skalní a lesní, lišky, jezevci a srnčí zvěř.

Bubnování strakapouda a nepřítel drůbeže

Pojďme se na některé z nich podívat blíže. Již časně na jaře naplňuje naše lesy jasný zvuk bubnování do stromů strakapouda velkého. Jedná se o šplhavce, který má končetiny se dvěma prsty obrácenými dopředu a dvěma dozadu. Šedohnědá kuna skalní s bílou náprsenkou má krásnou hedvábnou srst, štíhlé dlouhé tělo a silné zadní nohy. Nepřehlédnutelný je i její dlouhý huňatý ocas. Kuna skalní si libuje ve skalnaté, volně porostlé krajině s mnoha úkryty. Nezřídka se dají kuny vystopovat i v blízkosti lidských obydlí. Žije a loví většinou na zemi, mezi její oblíbené pochoutky patří hlodavci, menší savci, drůbež a vajíčka, která dokáže zručně vynést z hnízda či kurníku.

Strakapoud velký a zmije obecná.

Noční lovec

Kalous ušatý patří do příbuzenstva sov čeledi puštíkovitých. Typickým znakem je opeření kolem ušních otvorů. Jeho aktivita narůstá za soumraku a v noci, kdy vyráží neslyšným letem na lov potravy – nejčastěji loví hlodavce. Proto lze kalouse považovat za užitečného ptáka. Svou kořist lokalizuje i v naprosté tmě. Ozývá se zřídka, ale když houká, je slyšet na velké vzdálenosti.

Drobní živočichové

Myška drobná je dobrým akrobatem, což jí umožňuje zejména pevný ocásek. Šplhá často po stoncích trav. Myška žere semena rostlin, různé plody, bobule a hmyz.

Skokan hnědý je naše běžná žába. Mimo páření žije i daleko od vody. Páří se jako první z našich žab začátkem března. Samec uchopí samici, tím jí stimuluje k vypouštění vajíček. Ta jsou snášena a opložena ve vodě. Shluky vajíček jsou chráněny jen rosolem, bez skořápky, takže by na suchu vyschly. Pulec žije ve vodě, dýchá žábry a živí se vodní vegetací.

Myška drobná a kuna skalní.

Mládě srnce obecného a liška obecná.

Sojka obecná a káně lesní.

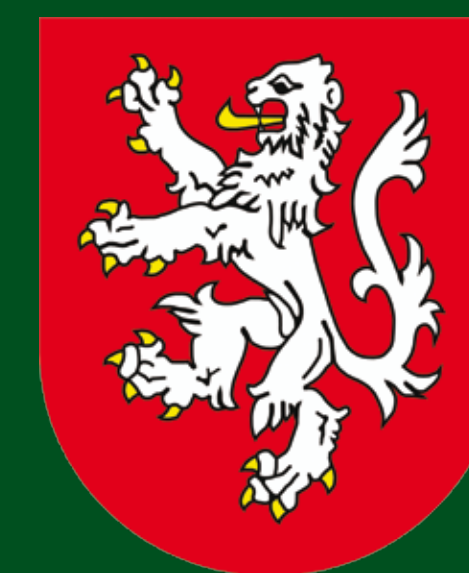
Evropský zemědělský fond pro rozvoj venkova: Evropa investuje do venkovských oblastí.

Realizace: Martin Kříž. Text: Jindřich Kovářík. Foto: Ivan Lukeš

Naučná stezka zámecký park

Flóra lesoparku

Co roste v parku?

V parku jsou zbytky původní výsadby – javor, buk, dub, jasan, lípa, brslen, střemcha... Po zbavení náletů je postupně doplňován výsadbou nových stromů a keřů. V druhově chudém bylinném patře roste sasanka hajní, kakost lesní, šťavel kyselý, vrbina hajní, vikev lesní, brečťan popínavý, kuklík potoční, kručinka německá, mařinka vonná, metlice křivolaká, pilát lékařský, ptačinec hajní, vlaštovičník větší, bika bělavá, křivatec žlutý, orsej jarní, šťavel kyselý, bažanka vytrvalá, česnáček lékařský, devětsil lékařský, hluchavka pitulník, popenec brečťanolistý aj. Za zmínku stojí u nás vzácné a zákonem chráněné vraní oko čtyřlísté s vysokým obsahem jedovatého saponinu, rostoucí na výživných a spodní vodou provlhlých půdách.

Park v horní části přechází ve společenstvo smrkového lesa. V jeho bylinném podrostu nalézáme strdivku níčí, strmobýl lysý, svízel okrouhlolistý, šťavel kyselý, ostřici kulonosnou, metlici křivolakou, věšenku nachovou, vikev lesní, violku lesní, violku bahenní, vítod obecný, vraní oko čtyřlísté, vrbinu hajní, žluťuchu orlíčkolistou, přesličku lesní, ptačinec hajní, sasanku hajní, silenku níčí, netýkavku nedůtklivou, netýkavku žlaznatou a orsej jarní.

Vyrývat do kůry stromů se nesmí. Tento nápis vznikl za druhé světové války. Zkusíte ho v parku najít? Na druhém snímku je park v době revitalizace.

Na stráni nad židovským hřbitovem

Floristicky je nejpestřejší písčité strání nad židovským hřbitovem, kde roste mařinka vonná, bika ladní, mochna sedmilistá, ostřice jarní, smolníčka obecná, divizna velkokvětá, rozchodník velký, popenec brečťanolistý, růže šípková, mateřídouška obecná, prýsec chvojka, rozrazil lékařský, mléčivec alpský, jestřábník chlupáček, silenka dvoudomá, pavinec horský a vzácná drobná tráva ovsíček mnohokvětý. Ve spárách hřbitovni zdi si našel místo sleziník routička, vápnomilná nízká kapradina. Z dalších kapradin stojí za zmínku plavuň pučivá a vratička měsíční.

U potoka

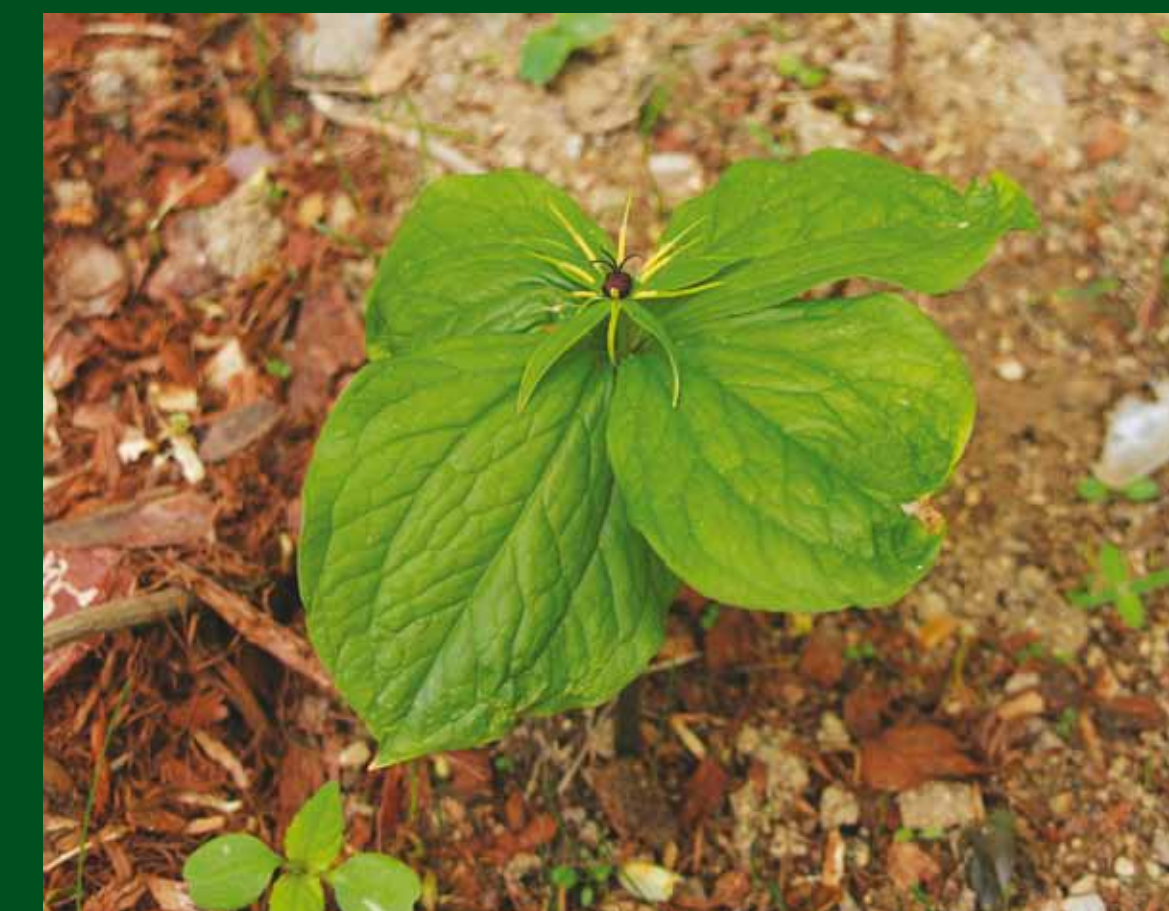
Na vlhkých stanovištích v okolí roste ohrožená fialově kvetoucí dřípatka horská z čeledi prvosenkovitých, která sestupuje z vyšších poloh podél toku Ostružné až na Kolínecko. Kalný potok, lemující dolní okraj parku je doprovázen olší, vrbou, vzácněji jasanem, střemchou, blatouchem, ptačincem hajním a běžnými druhy mechorostů.

Trocha geologie

Kolíneček leží na rozhraní Plánického hřebene a šumavského podhůří. Severně od Kolínce tvoří horninový podklad gradnodiorit, hlubinná magmatická hornina karbonského a permského stáří. V minerálním složení převládají světlé a tmavé slídy. Území náleží do soustavy Českého masívu, oblasti vltavsko-dunajské (moldanubikum), k jednotce středočeského plutonu. Jihozápadně obklopuje Kolíneček moldanubikum Českého lesa s metamorfními jednotkami, kde převažují pararuly, z minerálů slídy, silimanit a granáty. Samotný městys, ležící na soutoku Ostružné a Kalného potoka, je na čtvrtohorním podkladu hlinito-kamenitých usazenin a říčních náplav. Úzké údolí a příkré srázy jsou příčinou častých mlh a teplotních zvrátů. Výslunné stráně pak lákají návštěvníka k romantickým výhledům po okolí.

Dřípatka horská.

Chráněné vraní oko čtyřlísté.

Silenka dvoudomá.

Mochna jarní.

V parku najdeme i brslen evropský.

Takhle to v parku vypadalo v roce 2007, kdy se zdejší regionem přehnal orkán Kyril (Foto Jan Vích).

Prstnatec májový.

Hadí mord nízký

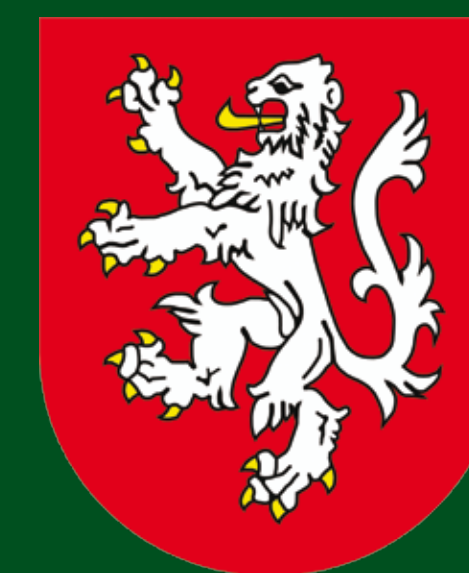
Vodní toky Kolínce zdobí na jaře žluté blatouchy.

Evropský zemědělský fond pro rozvoj venkova: Evropa investuje do venkovských oblastí

Realizace a foto: Martin Kříž. Text: Jindřich Kovářik

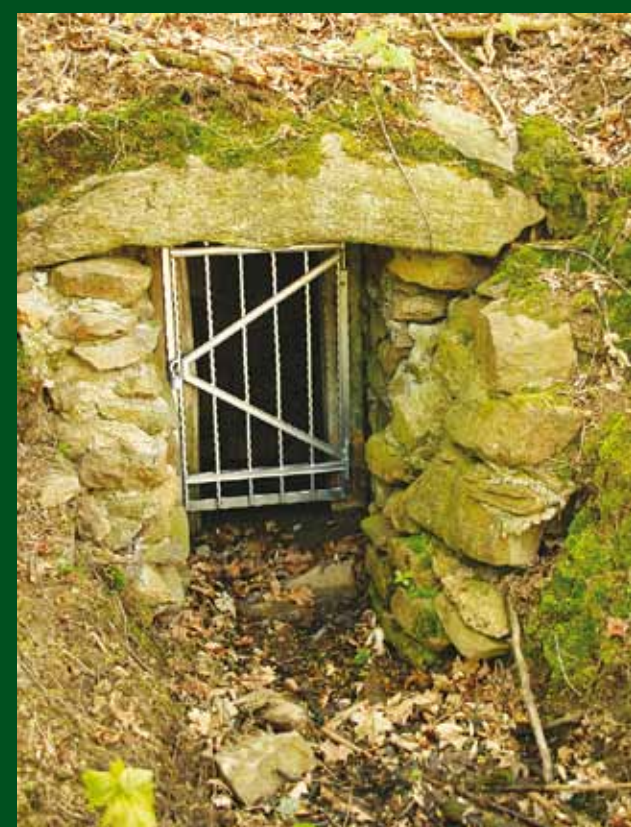

Romantismus a krajinotvorba Taaffů

Jak už jsme si řekli na prvním zastavení, romantickou podobu kolíneckému parku vtiskl po roce 1838 hrabě Ludvík Taaffe (1791 - 1855), který vlastnil i sousední nalžovské panství (v Nalžovech sídlil trvale). V té době byl romantismus v módě a hrabě Taaffe v něm našel opravdu velké zalíbení. Jeho rod pocházel z Irska a protože si chtěl svoji domovinu připomenout i v Čechách, nechal vybudovat v roce 1842 v lese Prašivici u Nalžovských Hor umělou zříceninu rodového hradu Ballymote. Toto místo se pak stalo jakýmsi středem dalších romantických úprav. Les kolem hradu přetvořil na lesopark s dřevěnými altány a jezírky - později (až v sedmdesátých letech 19. století) přibýly i kamenné skulptury draka, želvy a žáby. Romantizující krajinářské parky měly v 19. století téměř vždy vazbu na okolní přírodní nebo člověkem vytvořené dominanty. Architekti romantismu vytvářeli i různé pohledy do krajiny a spojovali v ní různé body - to ostatně najdeme v krajině kolem Kolínečka a Nalžovských Hor, kterou Taaffové několik desítek let formovali. Například vytvářeli pohledové linie mezi panskými hájovkami v Nalžovech, Prašivici, Miřenicích a Krutěnicích. V krajině nechávali odlesňovat mohutná skaliska či zřizovat jezírka apod. Při romantických úpravách citlivě využívali členitosti terénu, přirozenou akumulaci vody i shluky balvanů k umocnění dramatické a či naopak snové atmosféry. Podobné postupy uplatňovali Taaffové i v kolíneckém parku a v lese na Vidhošti, který na park navazuje.

Pověst o studánce Filipince

„Kterýsi správce kolíneckého velkostatku měl dcerušku Filipu. Nebyla však valně zdráva a chodívala smutně. Jednou ji potká usměvavá stařenka, pozoruje ji a pak se ji zeptá: „Proč jsi děvče, tak zarmoucená? Filipka zvedne své modré oči k staré ženě.

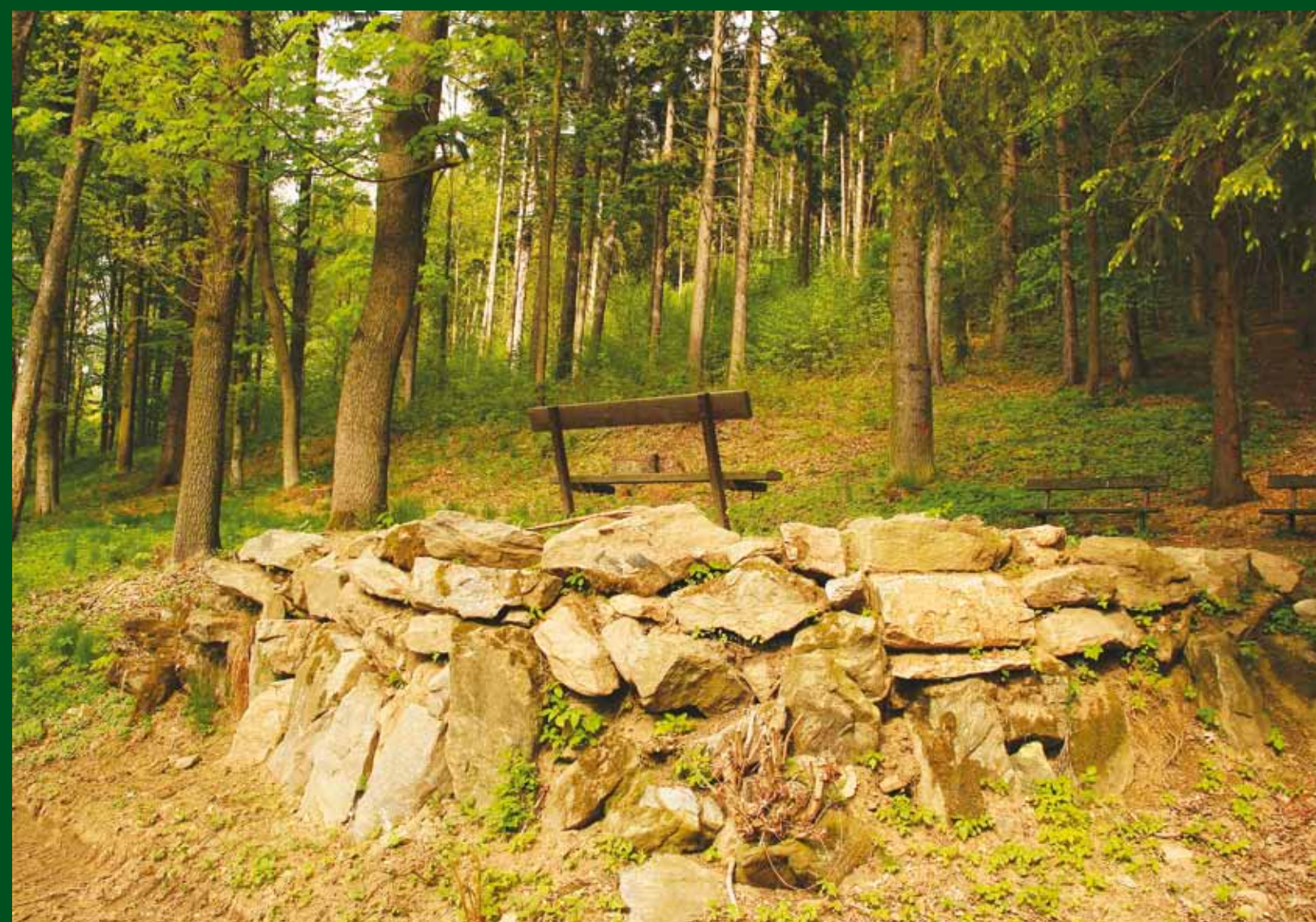

Vidí v její obličejí dobrotu a proto ji svěří: „Babičko, ráda bych také běhala, zpívala jako jiná děvčata, ale nejsem zdráva. Říkají, že mám obyčej. Cítím sama, že mně něco schází.“ Stařenka řekla: „Poradím ti dobře, milá Filipko. Víš, že máte v panské zahradě ve stráni v keřích studánku? Voda v ní je léčivá. Pij ji každý den a také se v ní koupej. Uvidíš, že budeš zdráva.“ Děvčátko zavolalo: „Děkuji Vám babičko, ráda poslechnu vaši radu. Kéž by nebeský Bůh dal,

abych byla zdráva! Nikdy bych vám toho nezapomněla!“ Pak se srdečně se stařenkou rozloučila a běžela domů, kde vše řekla. Správce dal studánku vyčistit, pěkně sklenouti. Filipka vodu ze studánky pila a pilně se v ní koupala. Brzy rozkvetly růže na jejím kdysi bledém líčku a ztracené zdraví se navrátilo. Od těch dob říkají studánce Filipinka.

O studánku bylo pečlivě staráno. Mnoho lidí z ní pak vodu pilo. Když přijela šlechta do zámku, jiná voda nepřišla na stůl než z Filipinky. MUDr. Lažanský si pro ni prý posílal třikrát denně.“

Zaznamenal Miroslav Hrdlička

Násep zpevněný kameny tvořil v parku základ dřevěného altánu.

Zajímavosti parku

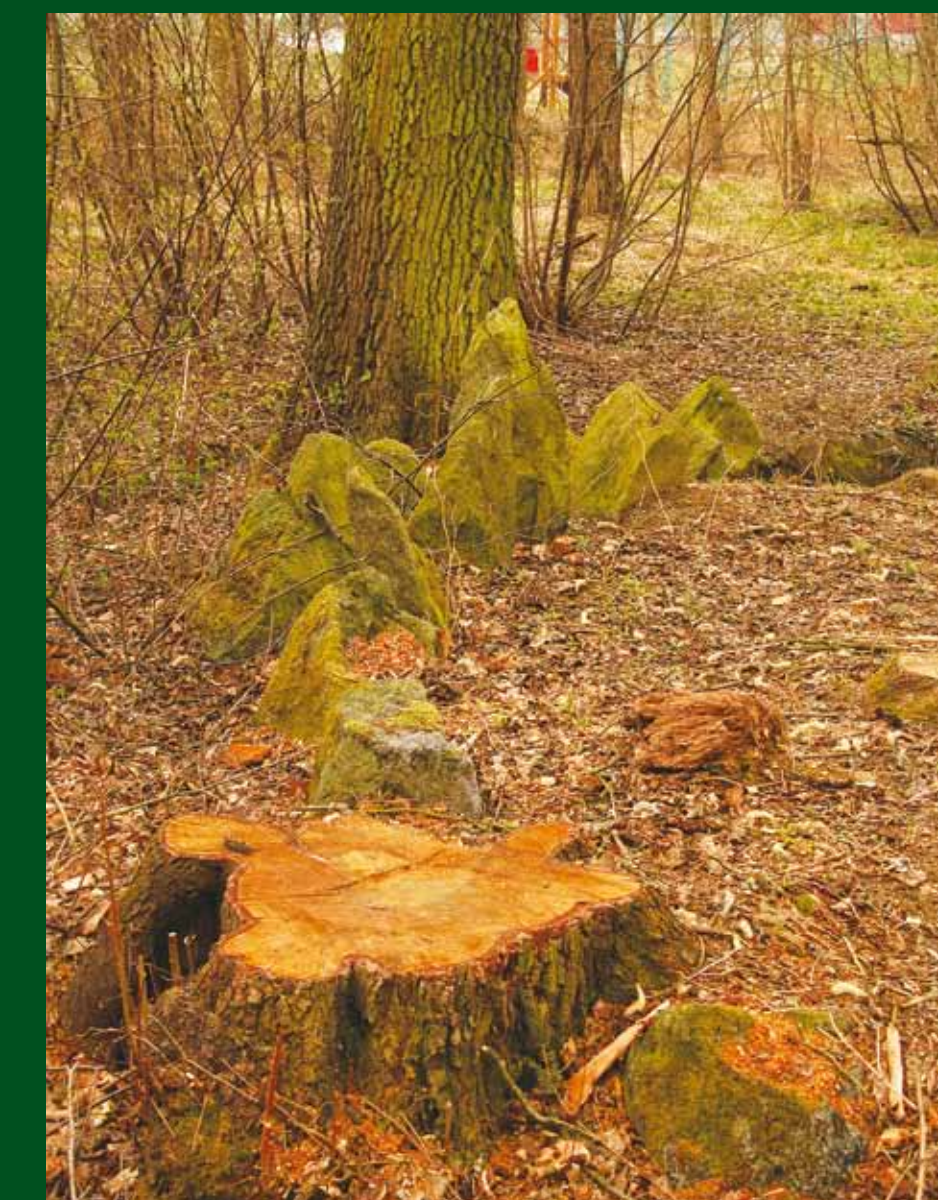
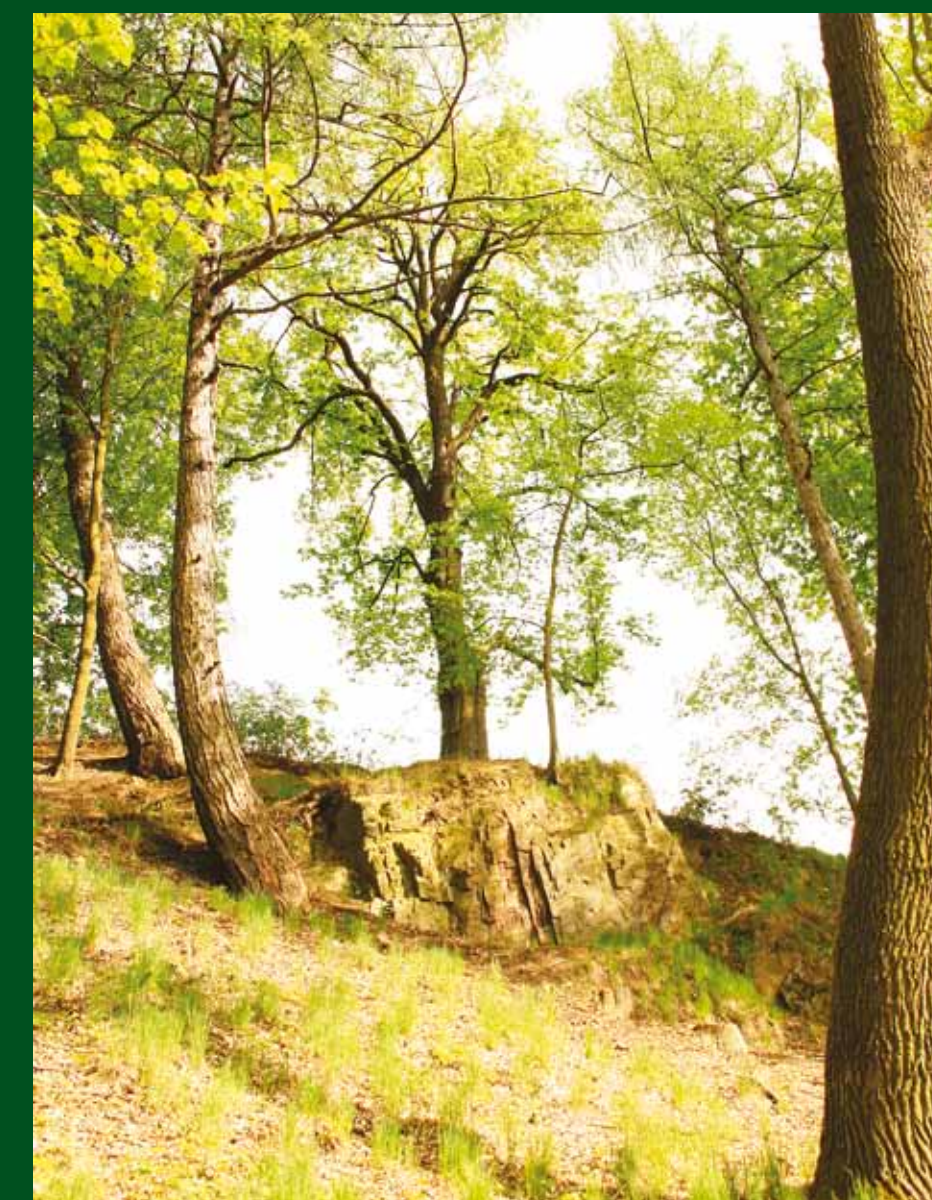
Park jsme si popsali na prvním zastavení. Zde si ukážeme několik dochovaných romantizujících prvků. V rohu parku se vypíná mohutné skalisko, pod kterým se nachází dvě studánky, z nichž jedna je schována v drobné kamenné stavbičce zahroubené ve svahu. Té se říká Filipinka a váže se k ní pověst o zázračně uzdravené dceři zámeckého správce. V minulosti byla částečně zasypána. V rámci revitalizace parku byla v roce 2012 vyčištěna a opatřena mříží. V parku byly nejméně dva dřevěné altány pro odpočinek panstva a jejich hostů. Na vlastní park pak navazoval les, kam zřejmě Taaffové zakomponovali další zajímavosti.

Romantickou náladu, i když až v dnešní době, dokresluje také židovský hřbitov, ke kterému vede z parku cesta. Po ní pak můžete pokračovat až ke kalvárii na skále nad silnicí z roku 1890. Z ní však zbyl už jen středový kříž.

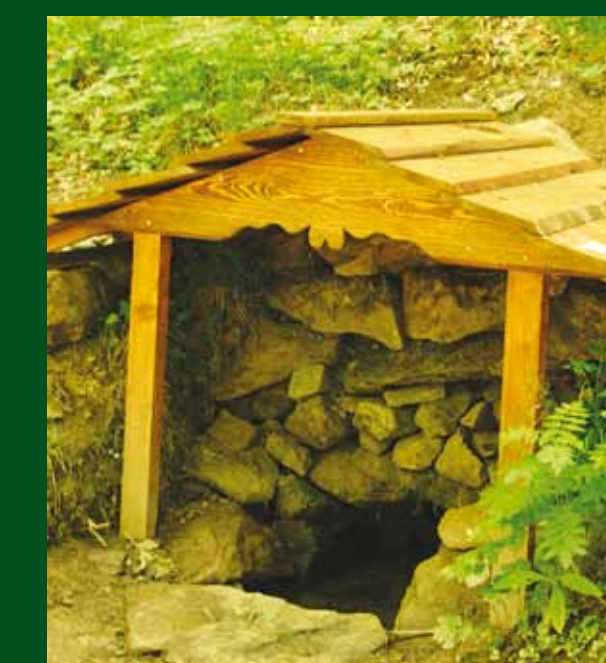
Romantické úpravy na Prašivici u Nalžovských Hor byly realizovány postupně v letech 1842 - 1913, s tím, že hlavní část úprav byla dokončena do sedmdesátých let 19. století. Do stejného období spadají úpravy kolíneckého parku a sousedního Vidhoště.

Vidhošťský medvídek a had

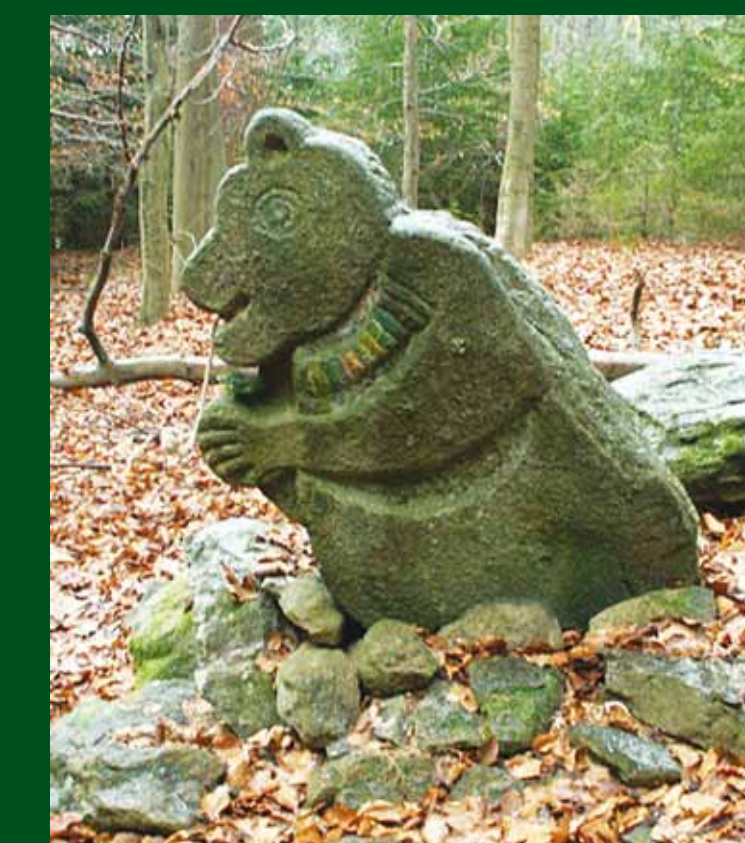
Les na kopcích Vidhošť (759 m n. m.) a Sráž (716 m n. m.), který navazuje na park si zřejmě Taaffové snažili přizpůsobit pro své potěšení. Místní kameníci zde vytvořili několik kuriozit - kamennou lavici se skulpturou hada či kamenného medvídky. Lavice ve tvaru oblouku je tvořena nasucho skládanými kameny. Z jejího boku vykukuje ve výšce 50 cm hlava hada. Uspokojivě zatím nebylo vyřešeno, zda tyto objekty vznikly zároveň se zmíněnými skulpturami na Prašivici, nebo zda se jimi nechal později někdo inspirovat. Jihozápadně od vrcholu Vidhoště se z jeho temene zvedá osamělá mohutná skála zvaná Velký kámen. Kdysi poskytovala krásný výhled do kraje. V lese najdeme také kamenný mezník, na kterém jsou vytesána tři písmena - H, K a N - ta značila trojmezí tří panství - hradeckého, kolíneckého a nalžovského.

Mohutné odlesněné skalisko mělo umocňovat romantickou atmosféru parku. Vztyčené kameny v dolní části parku - vedle kdysi stávalo dřevěné odpočívadlo.

Hlava kamenného hada na Vidhošti (foto: Jan Vích). Druhá studánka v parku a starý patník - ukázka zdejší kamenické práce. Najdete ho?

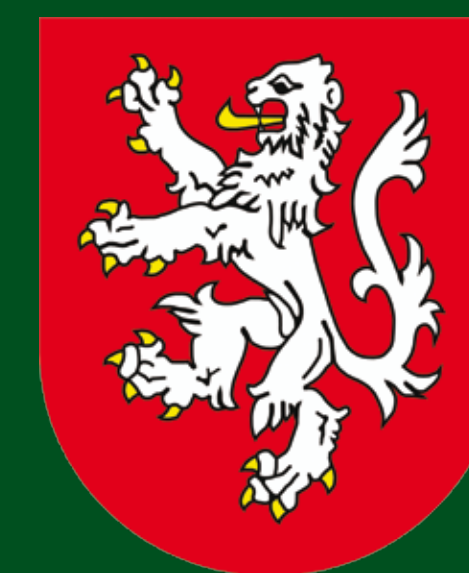
Odpočívadlo ve formě kamenné lavice a legendární medvídek na Vidhošti. Foto: Jan Vích.

Evropský zemědělský fond pro rozvoj venkova: Evropa investuje do venkovských oblastí

Realizace naučné stezky, text a foto: Martin Kříž.

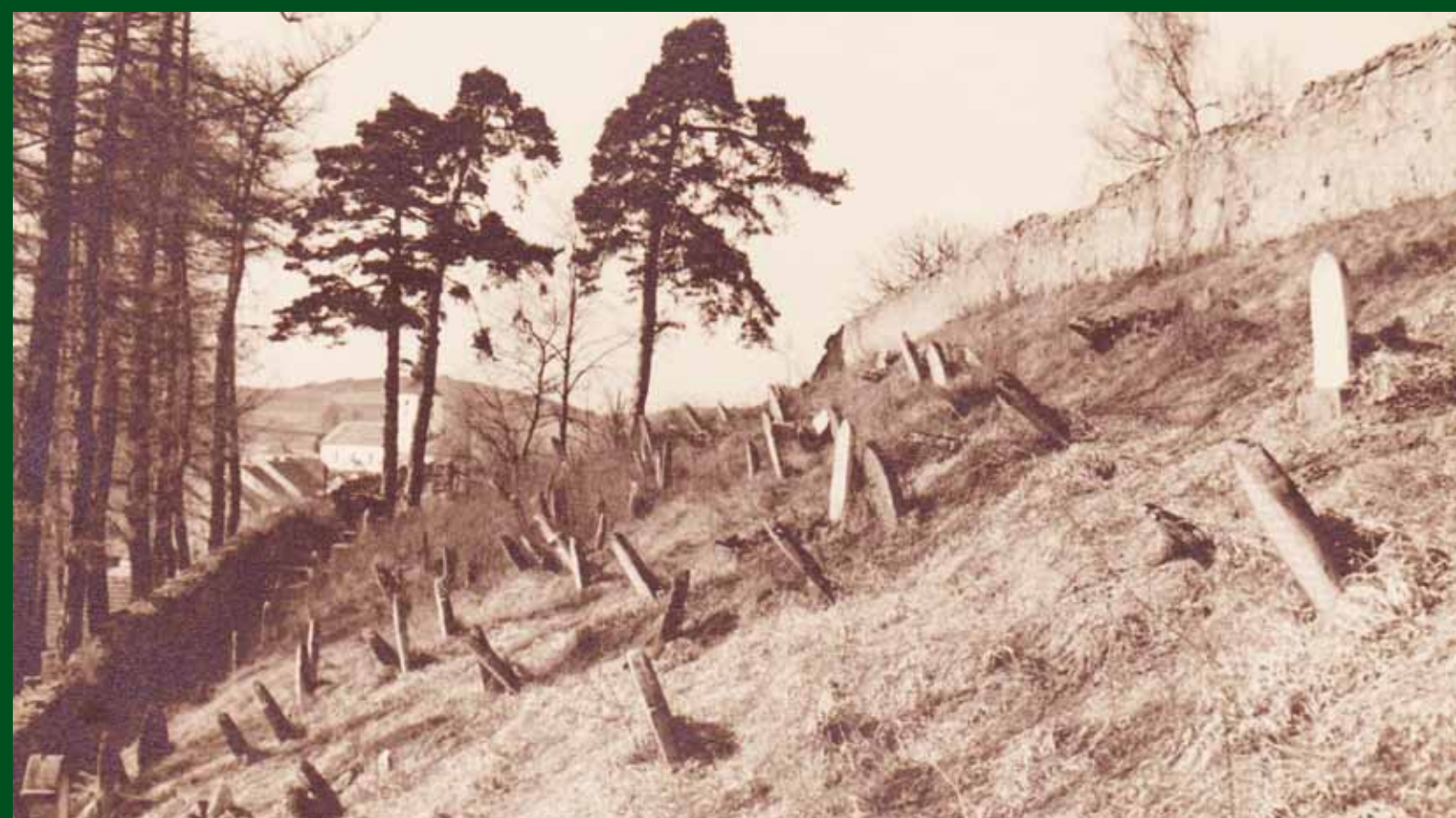

Židovská komunita v městečku

První písemnou zmínku o Židech v Kolinci máme z poloviny 17. století, kdy zde prokazatelně žili 4 muži starší 10 let. Je však pravděpodobné, že Židé v městečku bydleli i dříve, byť o tom nemáme hmatatelné důkazy. Největšího rozkvětu doznala zdejší židovská komunita v průběhu 19. století. V roce 1837 je v obci doloženo 7 židovských domů. V roce 1880 se v Kolinci k židovskému vyznání hlásilo 46 osob v 16 rodinách. Obvod zdejší židovské náboženské obce tehdy zahrnoval i území vyčleněné obcemi Kolíneček, Střeziměř, Zavlekov a Zdebořice, kde žilo něco přes 100 Židů. Od 20. století však jejich počet postupně klesal a v roce 1930 se v Kolinci připomínají už jen 4. Zánik židovské komunity je spojen z druhou světovou válkou a řáděním nacistů.

Na samém konci 18. století byla v centru několika židovských domů postavena židovská škola a rokokově-klasicistní synagoga. Ta byla kryta mansardovou střechou a v patře měla venkovní pavlač, která umožňovala vstup - dveřmi ze širší strany se vcházelo do mužské části a vchod pro ženy byl z boku. Oddělení mužské a ženské části zajišťovala dřevěná stěna s mříží. Přízemí synagogy sloužilo jako byt rabína a později synagogálního sluhu (kostelníka). V roce 1931 vyhořela a o tři roky později ji židovská obec prodala i se stavební parcelou a zahradou soukromým vlastníkům. Ruiny synagogy pak byly strženy a srovnány se zemí. Nyní je na jejím místě dvůr za budovou nákupního střediska.

Židovský hřbitov v roce 1950. Foto: František Mára.

Detail náhrobků na snímku Františka Máry z počátku sedmdesátých let.

Vstup do židovského hřbitova zároveň sloužil jako márnice.

Židovské domy (očíslované římskými číslicemi k rozlišení od křesťanských obydlí) tvořily frontu v podobě pravého úhlu, jehož jedno rameno bylo do ulice ve směru k Jindřichovicím a druhé tvořila dolní část náměstí. Židovská zástavba byla ve vrcholu pravého úhlu rozdělena starobylou hospodou "Na radnici" a radniční budovou. Pozdějšími prodeji se tento židovský blok domů narušil a naopak byly postaveny další židovské domy i jinde - zejména při silnici na Sušici.

Hřbitov ve svahu

Nejvýznamnější památkou na židovské osídlení je hřbitov, který se nachází v příkrém svahu nedaleko této tabule (po cestě dále vpravo). Podle některých byl založen už v roce 1339, ale tento údaj zatím nebyl spolehlivě ověřen. První zpráva o židovském hřbitově v Kolinci se objevuje až ve smlouvě z 25. dubna 1737 uzavřené mezi kolíneckými Židy a vrchností na již stávající hřbitov s těmito podmínkami: 1. židé si mohou hřbitov ohradit. 2. nesmí hřbitov rozšiřovati. 3. kdyby chtěli zeď opravit, musí to s povolením vrchnosti učiniti na svůj vlastní náklad. 4. roční nájem ze hřbitova činí 6 zl. a za každého zemřelého obojího pohlaví 1 zl. vrchnosti. Zvětšováním židovské komunity byl později i přes druhou podmínku dvakrát rozšířen v letech 1803 a 1834. Na hřbitově nepohřbívali jen kolíneckí Židé, ale i ti, kteří žili v okolních obcích.

Na hřbitově o rozloze 1085 m² se dochovalo zhruba 130 stél převážně z 19. století. Do hřbitova se vstupovalo průchozí márnicí, jejíž zříceninu na hřbitově najdeme. Vstupní brána je ve velmi špatném stavu a nelze jí projít. Do areálu je však možné vstoupit pobořenou kamennou zdí.

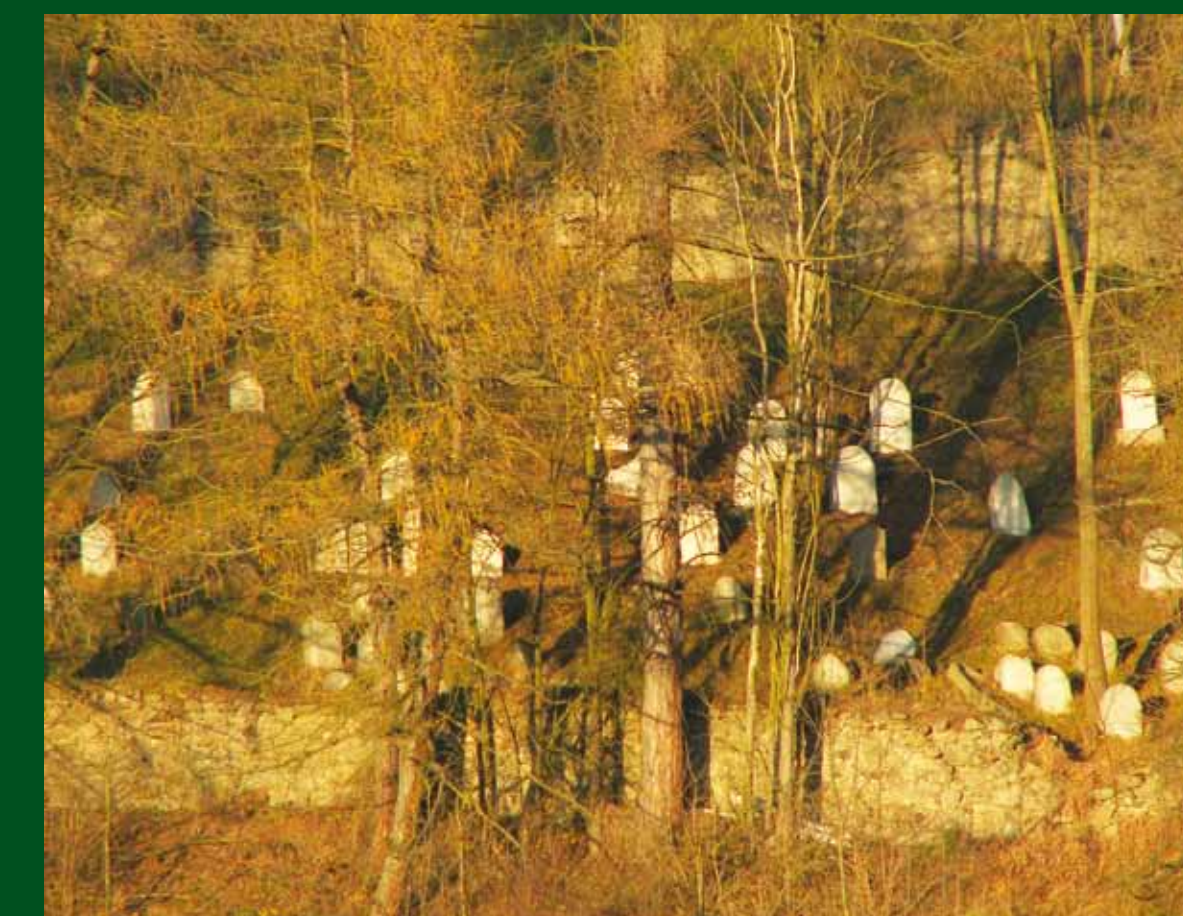
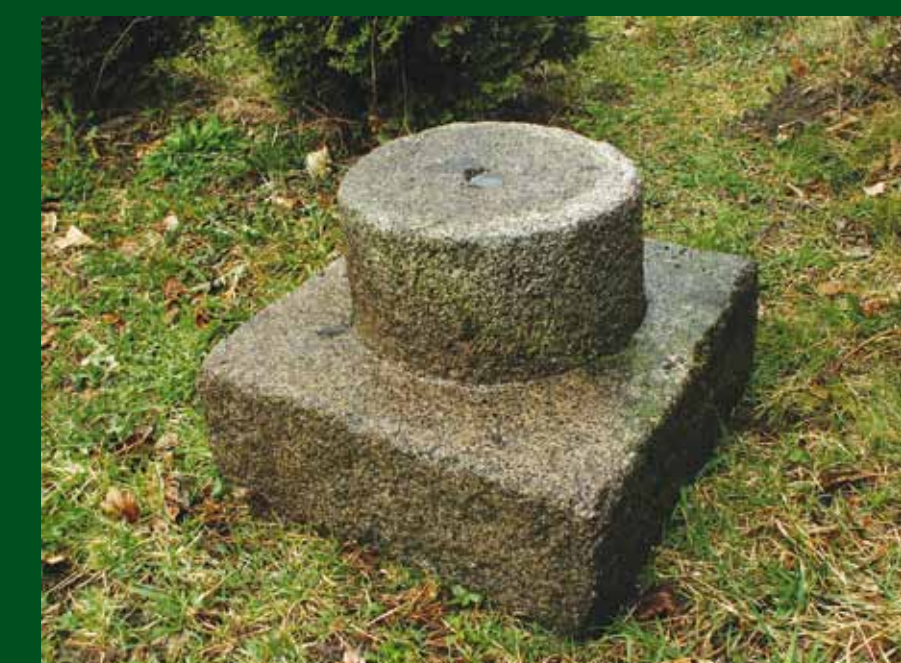
Hřbitov byl od r. 1927 do roku 1942 majetkem Israelské náboženské obce v Klatovech. V roce 1942 na základě nařízení říšského protektora pro Čechy a Moravu byl převeden od 7. 4. 1942 do vlastnictví organizace „Auswanderungsfond für Böhmen und Mähren“. Až v roce 1947 došlo k zápisu hřbitova zpět do majetku Židovské náboženské obce v Klatovech. Nyní patří do majetku české Federace židovských obcí a je chráněn jako kulturní památka České republiky.

Kolinecká synagoga na snímku z roku 1921.

Synagoga po požáru v roce 1931. Zachovalý architektonický prvek - žulová hlavice jednoho podpěrného sloupu venkovní pavlače. Foto: Jan Vích.

Jeden z náhrobků na hřbitově. Pohled na židovský hřbitov od Kolince.

Evropský zemědělský fond pro rozvoj venkova: Evropa investuje do venkovských oblastí

Realizace naučné stezky, text a foto: Martin Kříž.